

O Kadar da Olsun Değil mi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Mayıs 2022

Telaşla severken unutulması bir ayrıntı giyinen günün gizemi belki de kara gecenin şerri...

İsyân akşamlarından dökülüyorum.

Döküntüsü dünün ve dökümlü etekleri ömrün şimdilerde içine saklandığım kadar karanlık değilim ve içmediğim kadar hayal biriktiriyorum kucaklarımda.

Köpüren deniz ıssızlığa göz kırpan ve şehrin temaşası bense acı acı öten bir vapurun peşindeyim ve içimde saklı şehir içerlediğim kadar da düş biriktiriyorum küpeştesinde sözcüklerin.

Usulca üstünü örtüyorum özlemin ve ufka batıp çıkıyorum henüz çengelli bulmacaların olmadığı zamanlardan geliyorum ve içimin yap-boz dağınıklığı misafirim yetmiyor yatıya kalıyor ve aralıksız tozunu alıyorum hayatın bazense tozu dumana kattığım tek gerçeğim.

Kulp takmıyorum henüz hayata.

Bir düş' ün yansıması belki de içine düştüğüm tuzak ve bitimsiz bir sürecin tekrarı en çok da yitenlerin mezarını eşelediğimiz.

Çöplük gibi zihnimden süpürdüklerim ve doğaya yeniden kazandırmak adına çöpten verim almaya çalışıyorum. İzahı olmayan çok şey var içimde dalgalanan ve çok insan peşinden sürüklendiğim ve ben onları öylesine benimsemişim ki bir ömür...

Tanıdıklarım ve yakınlarım illa ki esir düştüğüm son zamanlarda ise yabancılar eklendi hayatın sürgününde yalnızlığın da süngüsünde saklı telaşlı ve şaşkın bir rüzgârım ben.

Devasa sessizlik ve bitimsiz rüyalar güne eşlik eden üstelik gözüm açık gördüğüm bazense geceden transfer olanlar.

Anlatmak istediğim çok şey varken öncemde şimdilerde anlamanın anlatisında saklıyım kısaca: kim ne diyorsa bir bit yeniği aradığım ya da tam tersi: ben ne anlatıyorsam yanlış anlaşılmalara mahal verdiğim ve üstünkörü bir hikâye değil de hayatın gerçeklerini sunmak kadar çarpıklıklarından da uzak durmanın diğer adı iken ıssızlığı kabullenmek.

Düşe kalka büyümediğim bir gerçek.

Düştüğüm yerden kalkmasını da bildiğim elbet çocuk yaşlarımı geçip yetişkin kimliğimle.

Tekelindeyim hayallerin belli ki mihrabı dünün ve de kıblesi ömrün ve işte soyutlandığım o alfabe...

Albenili hayallerim de yok hani sadece afrası tafrası bana geçenler bir de yalnızlığımı ısıklayanlar elbet ıskaladığım mutluluk pek bir hatırşinas kimi zaman bense kadirşinas kalemimle yüklendikçe yükleniyorum o halde başlıyorum da anlatmaya en çok da sondan başa dönme gayretim.

Bir sonsam bir de sussam var ya var ya...

Elbet suskunluğum bana miras kalan en bariz gerçek şimdilerde değil konuşmak aldığım nefes bile tartışılır vaziyette yaşadığım kadar da yasadığım ve yaslandığım.

Sözcüklerden medet umduğum şu son on yılım her biri sitemkâr bazense böbürleniyorlar sahneye çıkmak adına bense tek bir sözcüğün peşindeyim ve kulağından yakaladığım gibi acımadan asıyorum çiviye.

Çivit mavisini annemin gözleri ve çivi çiviye söker diyenlerden elbet mahmur ve mağrur bir de mahzun iken insan.

Müdevimi olduğum hayat denen o sahne bense oyuncu değil sahibesi olduğumu beyan edip tüm içtenliğimle evelemeden gevelemeden insanlara sunarken içimi elbet bir içimlik de addedilen günlük yazı ve şiirlerim oysaki ben ömürlük mağduriyetimi sonlandırmanın peşindeyim sözüm ona yazarak sanıyorum ki yeniden döneceğim başa ve ölüm gibi mevsim gibi zaman gibiyim...

Sınırsız.

Sinirli.

Sihirli.

Siması tanıdık duyguların sırtına vuruyorum tam da boğulacakken bir sözcük takılıyor bu sefer gözüme ama: ve istikrarla semiren duygularımı bir bir yağdırıyorum o sefil sözcüğün üzerine.

Kaybolmanın da ta kendisi hani yol yorgunluğunu üzerinden atamadığım o tek sözcük ve işte bir ömür peşinde olduğum neyse ben tek sözcüğü yakasından tutup da sunmuşken o boş beyaz sayfaya elbet film kopmadan fıdanlar büyümeden marifet bildiğim ilk cümle ile girizgâhı kotarıyorum.

Manen güçlüyüm.

Madden yoksulluk sınırının bile altında.

Sahi, ailem olmasa nice olurdu halim?

Üstüme alınmadığım bir hayat ya da enflasyon değil hani peşinden sürüklendiğim ve işte en baş mağduriyetim peşin peşin aldığım kitapların ve edebiyat dergilerinin eskisi gibi sık girmediği kütüphanem.

Aklımca ayrı t/uzak düştüğüm.

Nidalar var misal sürtüştüğüm.

Nazenin yüreğim var misal bol bol burnunu çeken ve de...

Aklımın rafları artık kaç bin anı birikmişse içine bir de dışa taşan ne de olsa alt belleğim ayrı döşenmiş gün içerisinde kullandığım basmakalıp kelimeleri beğenmeyip da özenle sözcük ve cümle seçerken yazma arifesinde ve işte değiş tokuş yapıyorum zihnimle ve alt belleğim arasında kurduğum o izafi köprüde gidip geliyorum ve soyutlandığım hayattan da öcümü alıyorum.

Bir göç mevsimi adeta neşreden ama bildiğiniz mevsimlerden değil:

Ne çok tutuklu düşüm var ne çok serbest gezen suçlular var içimde.

Ben bir periyim misal elbet ilham perimin de kışkırttığı.

Ben bir melek olmalıyım belki de tıpkı geçenlerde teyzemin söylediği gibi ve masum kalmanın bin bir yolu da değil giriştiğim ben sadece içimi bozmuyorum ben sadece yalan söylemiyorum ve içim dışım bir.

Haydi, diyelim ki Tanrı katında kabul göreceğim iyi de dünyadaki gidişatım ne olacak?

Kim varsa içimi açtığım eklenen zanlar var ismimin başında.

Hayli üşengeç hayli zor beğenen bendeniz ve işte benden bir g/iz.

Mağdur kılındığım kadar da melek gibi de kanatlarım varken...

İşin şakası bir yana seviyorum da kanatlarımı: sırf yazarken ve severken de uçmuyorum hani ben gözüm açık düşler görebildiğim kadar gerçeklerin de bilincinde huysuz bir rüzgârım.

Göğsümde saklı hurafeler.

Sırtımda heybem.

İçimdeki devşirme imgeler.

Tahakkuk eden vergi gibiyim illa ki hissiyatımın bir yansıması olmalı gün sonunda siperine g/izlendiğim kalemim ve yaldızlı yolu edebiyatın ve imece usulü yazıyorum:

Dünden miras ne varsa ve de günde konuşlu.

İzdihama sebebiyet veren duygularım ve ansızın içimin daraldığı ve tam da infilak edecekken...

Ve işte esir aldığım en başta annem ve can arkadaşlarım onlar bile bana katlanamazken sahi ben nasıl bu hayata ve kendime katlanıyorum ve de kanatlanıyorum ve lal sözcükler ve istikrarla idame ettirdiğim hayatım.

Ruhumun röntgenini çekmeliyim misal ve ne çok semptom giriyor işin ilginç:

İdam fermanım mı?

Yoksa yazmaya durduğum bir şiir mi?

Bir anlatı ve de yahut bir yazardan alıntı ve sözcüklerin çekirdeklerini çıkarıyorum sonra tencereye boca ediyorum ve şeker misali sevgimi ve imgelerimi katıyorum sonra da ben, ben olmaktan çıkıyor sayısız ben buluyorum benliğimin alt b/ölmelerinde.

Bellek zaten pek bir dolu.

Bu da yetmiyor alt bilincimle münazara ediyoruz.

Bense fıncanda saklanmış bir fal gibi bakıyorum da bakıyorum kâinatın ta derinine ve içime attığım ne varsa fokurdayıp yazıya ya da şiire dökülüyor elbet tek bir sözcükten yola çıkıp da sayfalarca yazmanın bana verdiği huzur neticesinde...

Şükür ki gün güzel bitiyor bir de yüreğimi ihya etmişken bir de kendimi kucaklamışken...

Eh, o kadar da olsun, değil mi?

Sevgilerimle...